

Csíksomlyóba mének, ..

Csíksomlyótól és a Kárpát-hazától igencsak távol, az Újvilágban találkoztam első ízben a Szűzanya üzenetével. A helyszín a Mexikóvárosban lévő Tepeyac-domb - a világ leglátogatottabb Mária-kegyhelye - 1994-ben. Második mexikói utamon ősi kultúrák nyomait keresve, figyelmemet nem kerülte el az ország, s egész Latin-Amerika Boldogasszonyának, a Guadalupe-i Szent Szűznek ünnepe. Zarándokok, milliói érkeznek ide minden év, december 12-én. (Ez a nap egyházi és állami ünnep is Mexikóban!)

A szent helyre a hatalmas metropolisz központjából gyalog indultam, inkább a vándor kíváncsiságával, mintsem meggyőződésből, hitből ahogy teszi azt az ország legtávolabbi pontjából, vagy akár a Közép- és Dél-Amerikából érkező embertömeg. Útközben még megálltam egy rövid pihenőre a „Három kultúra”-nak elnevezett helyen, ahol azték piramis maradványok, az Újvilág első temploma(!) és egy modern lakótelep áll. Végül megérkeztem az 1531. évi jelenések helyszínére, ahol néhány korabeli kápolna mellett, egy 1709-ben épült-, és egy XX. századi, hatalmas bazilika látványa fogad. Sokak tisztelete, szeretete oly nagy, hogy az utolsó száz métereket térden csúszva teszik meg. Máig itt őrzik a világszerte ismert kegyképet, valamint azon jelenések és csodák emlékét, melyek az elmúlt évszázadok alatt történtek.

Pontosan tíz esztendőnek kellett eltelnie az újabb „vizontlátásig”, amelyre Erdélyországban, a keresztény magyarság legnagyobb találkozóján került sor. Visszatekintve úgy érzem, hogy a Nap országában szerzett élmények együttes hatása, annak ereje kísért és vezetett el végül a Napbaöltözött Asszonyhoz.

Fontos megemlítenem még az 1996-os évet, amikor nyugat-európai körutamon ellátogattam a portugáliai Fatima-ba. Végigjárva a szent helyet, a számtalan felajánlásként és hálaból készült tárgyi emlékek láttán, újabb útmutatást kaptam. . .

A zarándoklat szükségének érzete, egy nagy belső változás során alakult ki bennem az elmúlt négy évben, amióta nemcsak szívvel-lélekkel, de már tudatosan is a szellemi utat járom. Ez idő alatt foglalkoztatott a híres spanyol zarándokút, az El Camino megtétele, főleg a 2004-es szent évben. Azonban külső és belső hangok azt súgták, hogy magyarként először Csíksomlyóba menjek. Bár 2001 nyarán - első erdélyi utam során - már eljutottam a Somlyó-hegyre, de Fatima-hoz hasonlóan itt sem a jeles napon jártam, ezért az élmények nem lehettek teljesek. (A térben és időben megtett nagy utazások éveiben, itthoni kiállításaimon az ősi Mexikó kultúráit közvetítettem.)

A 2004-es esztendő - egy megindító buddhista élmény mellett - meghatározó spirituális élményt hozott a csíksomlyói zarándoklattal. A „hívás” csendes, de annál erősebb volt, mondhatnám „halaszthatatlan”...

A gyimesi csángók, a Kárpát-medence „indianjainak” keresztje alatt tettem meg, az oda- és visszautat. Mint fotós, igazán kitűnő társat találtam magam mellett, a lengyel Tomasz Tomaszewszkijt, a National Geographic fotósát. Akkor még nem gondolhattam, hogy a fotókból kiállítás lesz, nem is azzal a céllal kattintgattam a gépet, hanem megpróbáltam megörökíteni a búcsújárás varázsát.

(Ez „belül” oly jól sikerült, hogy végül elhatároztam, amint tehetem, egy havasi kalyibába költözöm, májustól novemberig, hogy magamba szívjak mindent, ami Erdély. . .)

Itthon, miután a fotókat magamban kiértékeltem, egyetlen kérdés foglalkoztatott: benne van-e a képekben, aminek benne kell lenni? Erre elsősorban erdélyiektől vártam megerősítő választ. Úgy válogattam össze, hogy - azok láttán - a néző a zarándokok közt érezhesse magát és így át-, ill. újraélhesse a csodát. Azt szerettem volna, hogy minél többeket érintsen meg az egymáshoz tartozás érzése, és ne csak egy évben egyszer a Csíksomlyói Búcsún, s hogy Magyarország szíve ne egyedül a határokon túl dobogjon.

Ekkor még nem tudtam, hogy honnan lesz pénzforrás a kiállításra, de azt igen, hogy a Magyarok Házában szeretném megrendezni 2005. Pünkösd hetében, „Csíksomlyóba mének, ..” címmel. (Közben azt is felismertem, saját „megpróbáltatásaim” során, hogy manapság nem az az „igazi” művész Magyarországon, aki „csak” alkot, hanem aki a kiállítását meg is tudja valósítani.) Am a Gondviselés most is megsegített, mivel akkoriban írt ki pályázatot a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma a csángó-magyar kultúra támogatására. Ezt végül sikerült elnyernem, az Erdélyi Szövetség, név szerint Dr. Lipcsey Ildikó önzetlen, segítőkész munkájának köszönhetően.

Időközben a 37 darabos fotósorozat elindult vándorútjára, s így érkezett Budapestről Kapolcra, a Művészetek Völgyébe, ahol a Piramis Galériában rendszeresen kiállítok.

Külön örömet jelentett, hogy 2005-ben épp Erdély volt a Völgy meghívott vendége, továbbá az, hogy kéresemre templomi környezetben mutathattam be a fotókat. Akárcsak ezt követően Solymáron, Kisboldogasszony ünnepén.

A vándorkjállítás terve idén tavasszal azzal bővült, hogy a Kárpát-haza számos Mária-kegyhelyére – s egyéb meghívások helyszínére is -, eljuttassam a Magyarok Nagyasszonyának üzenetét. Így Csobánkára július 2-án, Sárlos Boldogasszony napján.

A vándoroknak útravalóul csak annyit üzennék, hogy Babba Mária, a Boldogságos Szűzanya karjait - melyek egykor a kis Jézust ölelték - kitérve tartja mindannyiunk felé...

Áldás, békeesség!

Návay Ákos

2006. Esztendő, Pünkösöd hava